

Voortrekken bij huurwoningen dupeert mensen met een beperking

Anneke van der Vlist (bron: <https://iederin.nl/>) 25-08-2021

Het lijkt een nieuwe trend dat gemeenten woningzoekenden uit beroepsgroepen waaraan een tekort is, met voorrang een woning toewijzen. Neem Amsterdam. Politiepersoneel, leerkrachten en zorgverleners komen met voorrang in aanmerking voor een sociale huurwoning. Woningstichting Den Helder gaat nog een stap verder: alle woningzoekenden met een baan in de regio krijgen 3000 punten extra voor de wachtlijst. Dat komt in de praktijk neer op 8 jaar minder wachttijd. Kortom, gemeenten kiezen voor ingrepen op de woningmarkt om hun problemen op de arbeidsmarkt op te lossen. En dat op een woningmarkt waar grote schaarste heerst.

Mensen met een beperking staan achter in de rij

Maar wat zijn de gevolgen van het verlenen van voorrang? Bevoorrechtting van de één betekent achterstelling van de ander. Mensen zonder baan (of zonder de juiste baan) worden op de wachtlijst gepasseerd door werkenden (met de juiste baan). Dit treft relatief vaak woningzoekenden met een beperking. Zij zijn namelijk vaker niet in staat om te werken of om passend werk te vinden (zoals een mooie baan bij de politie). Het gevolg is dat ze nog langer dan voorheen op een schaarse huurwoning moeten wachten. Met andere woorden, de voorrangregels leiden tot achterstelling van woningzoekenden met een beperking. Dit riekt naar discriminatie.

Te jong voor een toegankelijke woning

Uit [recent onderzoek](#) van Ieder(in) samen met de Woonbond blijkt dat er meer

toewijzingsregels zijn waar woningzoekenden met een beperking door worden gedupeerd. Huurwoningen in de sociale sector zijn schaars. Maar nog schaarser zijn toegankelijke, sociale huurwoningen die geschikt zijn voor mensen met een lichamelijke beperking. Deelnemers aan het onderzoek maken melding van oneigenlijke leeftijdsgrenzen die door gemeenten worden gehanteerd bij het toewijzen van woningen. Mensen met een beperking onder de 55 jaar blijken niet in aanmerking te komen voor de schaarse toegankelijke woningen, omdat hun gemeente deze woningen het label '55+ woning' heeft gegeven.

Medische urgentie aanvragen kan lang niet altijd

Een andere route naar een toegankelijke woning loopt via het aanvragen van een medische urgentie. Maar ook dat is in de praktijk vaak geen oplossing, laat het onderzoek zien. Er is niet alleen sprake van een strenge medische selectie. Een voorwaarde voor het toekennen van een medische urgentie is ook dat je een zelfstandige woning achterlaat! Jongeren en starters met een beperking die vanuit het ouderlijk huis op zichzelf willen gaan wonen, vallen daardoor buiten de boot. Bovendien is er een drempel om medische urgentie aan te vragen. Als je een urgentie hebt, mag je een aangeboden woning niet weigeren. Ook niet als de woning ver uit de buurt ligt van voorzieningen, mantelzorgers of familie of als de omgeving van de woning slecht toegankelijk is.

Meer en beter bouwen

De optelsom van nadelige toewijzingsregels maakt jongeren en volwassenen onder de 55 jaar met een lichamelijke beperking bijna kansloos voor een geschikte woning. De belangrijkste oorzaak van het probleem ligt natuurlijk in het woningtekort zelf. Er zijn zo veel groepen urgente woningzoekenden dat er 'concurrentie op urgentie' ontstaat. Toch is meer bouwen slechts een deel van de oplossing. Ook de kwaliteit van de nieuwe woningen moet beter. Zo zou het enorm helpen als voortaan alle nieuwe huizen worden gebouwd volgens het principe *design for all*. Zodat woningen geschikt zijn voor iedereen en levensloopbestendig. Velen zijn gebaat bij dergelijke woningen. Natuurlijk de ouderen. Maar ook jongeren die vanaf hun geboorte een lichamelijke beperking hebben of gezinnen met een ouder die een chronische ziekte of bijvoorbeeld een dwarslaesie heeft.

Herzie de toewijzingsregels

Verder moeten gemeenten hun toewijzingsregels onder de loep nemen en toetsen aan het VN-verdrag Handicap. Voorrang verlenen aan werkenden en toegankelijke woningen reserveren voor ouderen, staan op gespannen voet met gelijke behandeling. Dus deze regels moeten worden herzien. Want jongeren en volwassenen met een beperking hebben net als ieder ander recht op een woning. Volwaardig meedoen in de samenleving begint met een volwaardige woonplek.